

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 9Ca/2/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117204474
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Jánošová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2018:6117204474.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica sudkyňou JUDr. Jarmilou Jánošovou v právnej veci žalobcu LITA, autorská spoločnosť, Mozartova 9, 810 01 Bratislava, IČO: 00420166, zast. JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou, Nám. Biely kríž 3, P. O. BOX 39, 830 03 Bratislava 33, IČO: 30853290 proti žalovanému Slovenské liečebné kúpele Turčianske Teplice, a. s., SNP 519, 039 12 Turčianske Teplice, IČO: 31642322, zast. PETKOV & Co s. r. o., Na vřšku 12, 811 01 Bratislava, IČO: 50430742, o zaplatenie 16 975,-- Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP zo dňa 18. 10. 2017 zamietal.

Súd návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP zo dňa 18. 10. 2017 zamietal.

Súd návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c) CSP zo dňa 18. 10. 2017 zamietal.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 16 975,-- Eur s úrokom z omeškania 5,05 % ročne od 01. 01. 2016 až do zaplatenia v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Súd priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu. O ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 02. 03. 2017 domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 16 975,-- Eur s úrokom z omeškania 5,05 % ročne od 01. 01. 2016 až do zaplatenia z titulu vydania bezdôvodného obohatenia za obdobie od 01. 01. do 31. 12. 2015.

2. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť v plnom rozsahu.

3. Súd vykonal dokazovanie výsluchom zástupcov strán, webovou stránkou žalovaného, oprávnením Ministerstva kultúry SR zo dňa 11. 05. 2010 na výkon kolektívnej správy práv podľa Autorského zákona udeleného žalobcovi ako aj zo dňa 18. 08. 2016, inzerciou žalovaného na rôznych webových stránkach, zoznamov nositeľov práv zastupovaných žalobcom ako aj zahraničných organizácií, oznámením Protimonopolnému úradu SR zo dňa 17. 02. 2016 zo strany žalovaného, listom Ministerstva kultúry SR adresovanému Zväzu hotelov a reštaurácií SR zo dňa 20. 05. 2015 a inými dôkazmi a zistil tento skutkový stav:

4. Podľa tvrdenia žalobcu tento nadobudol oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/04 vydaný Ministerstvom kultúry SR zo dňa 11. 05. 2010 postavenie organizácie kolektívnej správy v zmysle zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve. Na základe tohto oprávnenia vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, okrem iného aj v odbore verejného prenosu akýmkoľvek technickými prostriedkami.

Žalobou sa domáhal nárokov za neoprávnený zásahy do práv autorov za rok 2015, keď v súvislosti s ustanovením § 190 ods. 1 nového Autorského zákona účinného od 01. 01. 2016 (č. 185/2015 Z. z.) je potrebné na jeho nároky uplatniť Autorský zákon účinný do 31. 12. 2015, t. j. zákon č. 618/2003 Z. z.

Žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacích zariadení Liečebný dom Veľký Fatra Superior - hotel 4 hviezdíčkový, Veľká Fatra Standard - hotel 3 hviezdíčkový, Aqua - hotel 2 hviezdíčkový, nachádzajúce sa v Turčianskych Tepliciach. V týchto zariadeniach prostredníctvom zvukovoobrazových zariadení v izbách realizoval v roku 2015 verejný prenos bez súhlasu autorov a bez uzatvorenej hromadnej licenčnej zmluvy so žalobcom. Týmto sa dopustil neoprávneného použitia autorských diel.

V zmysle ustanovenia § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona má autor, do ktorého práva sa neoprávnenne zasiahlo, právo sa domáhať vydania bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Tohto nároku sa môže podľa § 57 ods. 1 Autorského zákona účinného v čase zásahu domáhať aj nadobúdateľ výhradnej licencie alebo osoba, ktorá má majetkové právo k dielu, alebo jej bol zverený výkon majetkových práv autora, ktorým je organizácia žalobcu v zmysle § 81 ods. 1 písm. i) Autorského zákona.

Výšku obvyklej odmeny žalobca preukazoval svojim sadzovníkom, na základe ktorého uzatvoril v danom období 218 hromadných licenčných zmlúv, čo ju robí odmenou obvyklou.

Výšku bezdôvodného obohatenia požadoval za 153 zvukovoobrazových zariadení v liečebnom dome Veľká Fatra Superior po 29,50 Eur, za 108 zvukovoobrazových zariadení v liečebnom dome Veľká Fatra Standard po 26,-- Eur a za 53 zvukovoobrazových zariadení v liečebnom dome Aqua po 18,-- Eur ročne.

5. Žalovaný žiadal žalobu v plnom rozsahu zamietnuť. Uviedol, že za žalované obdobie uzatvoril licenčné zmluvy s organizáciami kolektívnej správy SLOVGRAM a SOZA. Bol ubezpečený, že tieto pokrývajú ochranu všetkých diel autorov. Z týchto dôvodov neuzatvoril ďalšie licenčné zmluvy s inými organizáciami vrátane žalobcu. Pokiaľ obdržal výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 18 327,-- Eur, táto neobsahovala špecifikáciu výpočtu bezdôvodného obohatenia. Spochybnil spôsob výpočtu jednotlivých odmien v sadzovníku žalobcu. Je na žalobcovi, aby preukázal obvyklú odmenu. Pokiaľ počet izieb v jeho zariadeniach si odvodzoval z webovej stránky, nejednalo sa o stránku, ktorá patrila žalovanému (iný počet izieb s televízormi však netvrdil, ani nepreukazoval). Čo sa týka výšky odmeny, poukázal na skutočnosť, že u obdobných organizácií v zahraničí sú tieto nepomerne nižšie. Ako dôkaz žiadal od Ministerstva zahraničných vecí SR informáciu o výške poplatkov členských štátov EÚ za licenčné zmluvy s obdobnými organizáciami kolektívnej správy, ako je žalobca. Poukázal tiež na znenie ustanovenie § 81 ods. 1 písm. a) zákona 618/2003 Z. z. Žalobca zneužíva svoje dominantné - jediné postavenie na trhu. Sám podal podnet na prešetrenie podľa § 22 ods. 1 písm. b) zákona 185/2015 Z. z. na Protimonopolný úrad SR. Žiadal v tejto súvislosti prerušiť konanie do právoplatne skončeného konania vedeného na Protimonopolnom úrade SR pod sp. zn. 207/2017/OZDPaVD-1735/17 podľa § 164 CSP.

6. Po účinnosti CSP od 01. 07. 2016 boli strany poučené v zmysle ustanovenia § 153 ods. 2 a § 167 ods. 4 CSP.

Následne žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 17. 08. 2017 namietol nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v súvislosti so znením § 456 veta prvá O. z., keď žalobca je oprávnený uplatňovať si právne nároky len výlučne v prospech tých nositeľov práv, ktorých na základe dohody zastupuje. Túto skutočnosť nepreukázal. Rovnako nepreukázal v zmysle § 451 ods. 1 O. z. predpoklady vydania bezdôvodného obohatenia, keď neexistuje špeciálny zákonný právny predpis, ktorý by jeho dôkaznú situáciu zjednodušoval právnymi domnienkami alebo fikciami. V tejto súvislosti citoval ustanovenie § 78 ods. 2 Autorského zákona (AZ), § 81 ods. 1 písm. c) a § 81 ods. ods. 3 AZ. Dôkazné bremeno o tom, koho zastupuje, v akom rozsahu, neunesol.

7. Vo vzťahu ku zneniu § 84 ods. 1 AZ tento predpokladá preukázanie použitia predmetov ochrany, pričom kolektívnu správu k audiovizuálnym dielam vykonáva nielen žalobca ale aj výrobca originálu audiovizuálneho diela (producent), u ktorého vykonával kolektívnu správu iná organizácia a síce SAPA.

Ďalej žalovaný uviedol, že žalobca neuviedol, za použitie akého konkrétne diela sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia. Ním predložené dôkazy túto skutočnosť nepotvrdzujú.

8. Vo vzťahu k otázke verejného prenosu žalovaný uviedol, že rešpektuje rozhodnutie ESD vo veci C-306/05, na ktorý poukázal žalobca, podľa ktorého poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom TV klientom ubytovaným v izbách tohto zariadenia predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos podľa článku 3 ods. 1 smernice rady č. 2001/29/ES. Pre preukázanie vzniku predpokladov bezdôvodného obohatenia podľa § 451 O. z. v súvislosti s § 56 ods. 1 písm. g) AZ nepostačuje, že v hotelovom zariadení je televízny prijímač a signál, ale je potrebné preukázať, že tento verejný prenos bol vykonávaný (na rozdiel od licenčného vzťahu). V tomto smere poukázal na nález ÚS ČR II.ÚS 2186/2014 z 13. 01. 2015.

9. Žalobca k tvrdeniu žalovaného uviedol, že každá organizácia kolektívnej správy v Slovenskej republike zastupuje iný okruh nositeľov práv, prípadne vykonáva správu pre iný spôsob použitia predmetov ochrany. Pokiaľ žalovaný uzatvoril zmluvu s organizáciou SOZA a SLOVGRAM, získal súhlas s používaním hudobných diel pre verejnú použitie vrátane verejného prenosu. Nezískal však súhlas k právam literárnym, dramatickým, audiovizuálnym a podobne. Zo zmlúv uzatvorených s týmito organizáciami je zrejmy počet technických zariadení, ktorými žalovaný v žalovanom období realizoval verejný prenos. Z týchto dôvodov žiadal, aby súd požiadal tieto organizácie o predloženie zmlúv a faktúr za toto obdobie (zmluva s organizáciou SOZA č. I. 230 a SLOVGRM č. I. 269).

Vo vzťahu k obvyklej odmene táto sa má posudzovať podľa toho, za akú získavajú licencie slovenskí používatelia, nie používatelia v iných štátoch. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR II.ÚS 101/2011.

Protimonopolný úrad šetril viackrát podnet ZHR SR, pričom sa týmto odmietol zaoberať. Podanie z februára 2017 je tretím podaním tohto typu. Poukázal tiež na znenie § 82 ods. 1 AZ, podľa ktorého je možné domáhať sa, aby výšku odmeny určil súd. Žalovaný nemal záujem ani len rokovať so žalobcom o uzatvorení licenčnej zmluvy za rok 2015.

10. K ďalším námietkam uviedol, že vychádzajúc z inštitútu kolektívnej správy a ustálenej judikatúry pre vznik nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia organizácie kolektívnej správy je potrebné preukázanie povinnosti používateľa mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu, pričom postačuje preukázanie aspoň druhovo, akých nositeľov práv zastupuje a že dochádzalo alebo s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou dochádza k produkcii diel autorov zastupovaných danou organizáciou (poukázal tiež na nález ÚS ČR II.ÚS 2186/14 bod 32). Požiadavka žalovaného, aby predložil zoznam nositeľov a zoznam predmetov ochrany je v rozpore s princípom kolektívnej správy a je nelegitímna a šikanózna. Vo vzťahu k organizácii SAPA zastupujúcej producentov originálov audiovizuálnych diel poukázal na stanovisko Ministerstva kultúry SR zo dňa 20. 05. 2015, podľa ktorého v praxi nemôže dôjsť k prípadu, že by používateľ platil dvakrát za to isté. Nález Ústavného súdu ČR II.ÚS 2186/14, na ktorý poukazoval žalovaný, sa týkal posúdenia ďalšieho verejného prenosu, keď zariadenie bolo používané na premietanie súkromných videozáznamov členov motoklubu.

K výkladu znenia ustanovenia § 84 ods. 1 AZ žalovaný žalobca uviedol, že zmyslom inštitútu zavedeného v citovanom zákonnom ustanovení a následne inštitútu hromadných rozšírených licenčných zmlúv je reagovať na masové použitie diel, pri ktorom je individuálny výkon práv jednotlivými nositeľmi prakticky nemožný. Uvedené inštitúty sú tak formou výkonu práv autorov a spôsobom jeho zabezpečenia s cieľom je ochrániť právo autora a zabezpečiť mu odmenu. Poukázal na smernicu Európskeho parlamentu a rady č. 2014/26/EÚ o kolektívnej správe autorských práv, najmä na bod 12 úvodných ustanovení.

11. Pre určenie výšky bezdôvodného obohatenia v kontexte aplikovateľnej právnej úpravy je irelevantné preukazovať skutočné použitie všetkých konkrétnych predmetov ochrany. Relevantné je iba preukázať, či bola povinnosť zo strany žalovaného mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu a preukázať, aká bola obvyklá licenčná odmena. Je notoricky známou skutočnosťou, že súčasťou každého verejného prenosu boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne a podobne. Audiovizuálne dielo nie je podľa Autorského zákona spoločným dielom ale osobitným druhom diela spoluautorov podľa § 5 ods. 2 s režimom upraveným v § 55 AZ.

Ďalej zástupca žalobcu poukázal na tú skutočnosť, že žalovaný túto argumentáciu vo vzťahu k autorským práva si uplatňuje iba voči žalobcovi, nie voči ostatným organizáciám kolektívnej správy, s ktorými uzatvoril licenčné zmluvy nielen pre rok 2015 ale aj pre nasledujúce obdobia.

Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, na ktorý poukázal žalovaný v konaní 19Ca/4/2017, ktorý nie je právoplatný, je jediným z desiatok rozsudkov súdov v obdobných konaniach, ktorý mal za to, že žalobca nepreukázal aktívnu vecnú legitímáciu v prípadoch žalôb o vydanie bezdôvodného obohatenia. Tento právny názor je v rozpore s právnym názorom Krajského súdu v Banskej Bystrici v obdobných veciach.

12. Predmetom sporu bolo vydanie bezdôvodného obohatenia za rok 2015 podľa ustanovenia § 56 ods. 1 písm. g) AZ č. 618/2003 Z. z. v súvislosti so znením ustanovenia § 190 ods. 1 AZ č. 185/2015 Z. z. účinného od 01. 01. 2016.

13. Vecnú aktívnu legitímáciu si žalobca odvodzoval od znenia § 57 ods.1 a § 81 ods 1 AZ. Podľa § 81 ods. 1 AZ 618/2003 Z. z. organizácia kolektívnej správy je povinná riadne, s náležitou odbornou starostlivosťou a v rozsahu udeleného oprávnenia písm. i) domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva; to neplatí, ak sa nositeľ práva, ktorý je na to oprávnený, takého nároku sám domáha alebo ak je to nehospodárne, písm. j) vyberať v súlade s týmto zákonom a zmluvami podľa písmena h) pre nositeľa práv odmeny, primerané odmeny, náhrady odmien a prípadné príjmy z vydania bezdôvodného obohatenia, rozdeľovať ich a vyplácať v súlade so svojim vyúčtovacím poriadkom.

Podľa § 84 ods. 1 AZ 618/2003 Z. z., ak používateľ nepreukáže, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, a ak bolo v odbore použitia predmetov ochrany udelené oprávnenie podľa § 80, používateľ je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany.

14. Zaplataenie bezdôvodného obohatenia sa domáhal žalobca v zmysle špeciálnej právnej úpravy - Autorského zákona účinného v období jeho vzniku, t. j. v roku 2015, t. j. zákona č. 618/2003 Z. z. jeho ustanovenia § 56 ods. 1 písm. g) v súvislosti s citovaným ustanovením § 81 ods.1 AZ.

15. Podľa § 56 ods. 1 písm. g) citovaného zákona autor, do ktorého práva sa neoprávnené zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, môže sa domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva.

16. Predpokladom úspešnosti preukázania vzniku tohto nároku je preukázanie existencie neoprávneného zásahu, ktoré v danom prípade predstavuje porušenie práva autora zastúpeného žalobcom upravené v § 18 ods. 2 písm. h) citovaného AZ (práva udeliť súhlas na použitie diela, najmä na jeho verejný prenos).

17. V konaní nebol sporný počet televízorov v žalovanom období v ubytovacom zariadení žalobcu (vyjadrenie jeho zástupcu na pojednávaní dňa 18. 10. 2017, č. I. 83 spisu).

18. Žalovaný nespochybňoval, že nemal so žalobcom uzatvorenú licenčnú zmluvu ani netvrdil skutočnosti vyplývajúce z ustanovenia § 84 ods. 1 AZ.

19. Nebolo sporné, že vo svetle európskej judikatúry sa poskytovanie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov ubytovacích zariadení považuje za verejný prenos (bez ohľadu na to, či sa televízory používajú a v akom rozsahu).

20. Výška obvyklej odmeny nebola zo strany žalovaného spochybňovaná vo vzťahu k obvyklosti v čase zásahu a jeho mieste - na území Slovenskej republiky. Argumentoval neprímeranosťou tejto výšky vo vzťahu k iným štátom a monopolom žalobcu pri jej stanovení.

21. Súd v tomto konaní nie je oprávnený posudzovať primeranosť tejto odmeny vo vzťahu k ostatným štátom, ani preskúmať mechanizmy stanovenia výšky odmeny v sadzobníku. Výška bezdôvodného obohatenia nemôže predstavovať nižšiu sumu, než je výška dojednaná medzi používateľmi diela v

licenčných zmluvách. Tým by boli zvýhodňované subjekty, ktoré takúto zmluvu neuzatvoria, ani nevyužijú právo domáhať sa súdnou cestou stanovenia tejto odmeny, čo im zákon umožňuje (viď § 82 ods. 1 AZ).

22. K námietke žalovaného vo vzťahu k nedostatku vecnej aktívnej legitímácie súd uvádza: Autorský zákon v piatej časti v ustanoveniach § 78 a nasledujúcich AZ upravuje kolektívnu správu autorských práv za účelom uplatňovania kolektívnej ochrany majetkových práv autorov. Kolektívna správa sa vykonáva okrem iného v odbore verejný prenos podľa § 78 ods. 4 písm. b) AZ, pričom túto vykonáva organizácia kolektívnej správy sústavne vo vlastnom mene na vlastnú zodpovednosť.

23. Žalobca je organizáciou kolektívnej správy v zmysle § 79 ods. 1 AZ, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy, okrem iného k audiovizuálnym dielam, v odbore verejný prenos akýmikoľvek technickými prostriedkami (oprávnenie Ministerstva kultúry SR č. I. 8 spisu).

24. Sporný bol výklad uplatnenia tohto práva zo strany žalobcu voči žalovanému v zmysle ustanovenia § 81 ods. 1 AZ v súvislosti so znením § 78 ods. 2 AZ.

25. Podľa § 78 ods. 2 písm. a) a b) AZ kolektívna správa je zastupovanie viacerých osôb, ktoré
a) majú majetkové práva k dielu, umeleckému výkonu, zvukovému záznamu, zvukovo-obrazovému záznamu alebo k vysielaniu (ďalej len "predmet ochrany"),
b) vykonávajú majetkové práva na základe tohto zákona (§ 50 a 55).

26. Ustanovenie § 55 AZ upravuje práva k audiovizuálnemu dielu, keď podľa § 55 ods. 3, ak výrobca originálu audiovizuálneho diela vykonáva majetkové práva autorov k audiovizuálnemu dielu podľa odseku 2, platí, že získal aj právo použiť toto dielo v znení pôvodnom, dabovanom alebo doplnenom o titulky, ako aj na použitie obrazov vytvorených v súvislosti s vyhotovením jeho originálu (časť audiovizuálneho diela), a to s možnosťou udeliť tretej osobe licenciu na použitie tohto diela; ustanovenie § 50 ods. 1 až 3 sa použije primerane.

27. Z uvedeného vyplýva, že kolektívna správa je zastupovanie nielen osôb, ktoré majú priame majetkové práva k dielu, t. j. autorov, ale aj tých, ktorí vykonávajú majetkové práva na základe tohto zákona, akým je v zmysle § 55 ods. 3 AZ výrobca audiovizuálneho diela.

28. Ustanovenie § 81 ods. 1 písm. a) AZ ukladá povinnosť organizácii kolektívnej správy riadne a v rozsahu udeleného oprávnenia zastupovať každého nositeľa práv pri výkone jeho práva na základe tohto zákona, keď pod písm. i) citovaného zákona je výslovne uvedené, že sa môže domáhať vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv aj nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva, okrem prípadu, ak nositeľ práva sa takéhoto nároku domáha sám.

29. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že organizácia kolektívnej správy je oprávnená domáhať sa tohto nároku len na základe zmluvy uzatvorenej s konkrétnym autorom, takýto výklad nie je správny. Citované ustanovenie odkazuje na udelené oprávnenie, t. j. oprávnenie vydané ministerstvom kultúry a nie na udelené oprávnenie v zmysle písomnej dohody s nositeľom práva. Takýto prípad je upravený výslovne pod písm. c) citovaného ustanovenia.

30. V ostatnom súd poukazuje aj na pripojené rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zástupkyňou žalobcu v konaní 6Co/232/2017 jeho bod 14. týkajúci sa vysporiadania s námietkou nedostatku vecnej aktívnej legitímácie organizácie žalobcu v obdobnom spore ako aj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici 41Cbo/131/2017 bod 25.

31. Rozhodnutie tunajšieho súdu v konaní 19Ca/4/2017, na ktorý poukazoval žalovaný, predstavuje ojedinelý právny názor, pričom sa nejedná o rozhodnutie, ktoré by nadobudlo právoplatnosť.

32. Čo sa týka návrhu žalovaného na prerušenie konania do skončenia konania vedeného na protimonopolnom úrade SR vo veci posúdenia, či žalobkyňa nezneužila dominantné postavenie na trhu podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP, súd konanie neprerušil z dôvodu, že konanie protimonopolného úradu nemá vplyv na predmet sporu, keďže premetom sporu je vydanie bezdôvodného obohatenia a nie výška licenčnej odmeny (navyše toto konanie nebolo ani začaté).

Výšku licenčnej odmeny by mohol súd preskúmať len v prípade žaloby o určenie obsahu zmluvy podľa § 82 AZ..

33. Súd nevyhovel návrhu na prerušenie konania podľa ustanovenia § 162 ods.1 písm. b) CSP pre rozpor ustanovenia § 56 ods. 1 písm. g) AZ účinného do 31. 12. 2015 s článkom I. ods. 1 Ústavy SR, keď sankcia obsiahnutá v citovanom zákonom ustanovení predstavuje dvojnásobok obvyklej licenčnej odmeny. Obdobnú otázku riešilo rozhodnutie Súdneho dvora EÚ zo dňa 25. 01. 2017 o prejudiciálnej otázke položenej Najvyšším súdom Poľskej republiky, keď dospelo k záveru, že toto ustanovenie je v súlade so smernicou 2004/48 (bod 28 rozsudku).

Svojím obsahom sa vlastne jedná o sankciu z dôvodu neoprávneného používania diela bez uzatvorenia licenčnej zmluvy.

34. Čo sa týka návrhu na prerušenie konania podľa ustanovenia § 162 ods.1 písm. c) CSP, súd nevidel dôvod obrátiť sa na Súdny dvor EÚ s prejudiciálnou otázkou formulovanou žalovaným na č. I. 95 spisu v podaní zo dňa 18. 10. 2017 a z týchto dôvodov nebol povinný prerušiť konanie podľa citovaného ustanovenia § 162 ods. 1 písm. c) CSP.

35. Na záver okresný súd konštatuje, že bolo preukázané, že v žalovanom období žalovaný bez toho, aby uzatvoril licenčnú zmluvu, uskutočňoval vo svojich zariadeniach verejný prenos, v dôsledku čoho bol povinný vydať bezdôvodné obohatenie vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie v obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Oprávnenie a zároveň povinnosť vyplynula z ustanovenia § 81 ods. 1 AZ.

Z uvedených dôvodov súd žalobe vyhovel.

36. O úroku z omeškania bolo rozhodnuté podľa § 517 O. z. vykonávacieho vládneho nariadenia 87/1995 Z. z. v súvislosti so znením ustanovenia § 563 O. z. Moment doručenia výzvy na plnenie nebol sporný. Namietaný nedostatok v spôsobe výpočtu požadovanej sumy nie je relevantný, keďže bolo zrejmé z akého titulu, za ktoré obdobie sa žalobca tohto plnenia domáha.

37. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa zásady úspechu v spore podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne v dvoch vyhotoveniach na Okresný súd Banská Bystrica.

V odvolaní musí byť uvedené, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody), čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) a musí byť podpísané. Odvolanie treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie odvolania na trovy toho, kto ho urobil.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,

i) právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v písmenách a) až h), ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. (Exekučný poriadok).